

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 137/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. Ł. (1)	W okresie od 4 lipca 2020 r. do 31 lipca 2020 r. działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i za złożenie zawiadomienia o	

		<p>niepełnym przestępstwie w P. w Komendzie (...) w P. najpierw w dniu 4 lipca 2020 r. zawiadomił o niepełnym przestępstwie podrobienia jego podpisu pod mandatem karnym wystawionym przez funkcjonariusza Komendy (...) (...) w P. 22 marca 2020 r. seria (...) numer (...), zeznając także nieprawdę, że nie złożył podpisu pod tym mandatem, podczas gdy sam złożył pod nim własnoręczny podpis, a następnie 31 lipca 2020 r. zeznał nieprawdę twierdząc, że 22 marca 2020 r. nie był w sklepie (...) w P. przy ul. (...), nie został ukarany mandatem karnym seria (...) numer (...) i nie złożył na nim podpisu, podczas gdy przebywał wówczas w w/ w sklepie, został ukarany opisanym mandatem i złożył pod nim podpis to jest wyczerpującego dyspozycję art. 238 kk i art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 § 1 kk.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 22 marca 2020 r. w sklepie (...) w P. przy ul. (...) (naprzeciwko Komendy (...) (...) w P.) miała miejsce kradzież dwóch zgrzewek piwa przez mężczyznę przebywającego w sklepie	1. zeznania świadka M. Z. (1)	k. 136v	

<p>wraz z kobietą. Pracownica sklepu (...) wybiegła ze sklepu za sprawcami, mężczyzna który dokonał kradzieży, został zatrzymany „obywatelsko” przez przechodzących obok sklepu (...) „po służbie”. Na miejsce wezwano patrol (...). Kobieta towarzysząca zatrzymanemu uciekła.</p>			
<p>2. Na miejsce przybył patrol policyjny w składzie (...). Funkcjonariusze (...) ustalili tożsamość zatrzymanego sprawcy w Rejestrze (...), w oparciu o podane przez niego dane z pomocą mobilnego terminalu, w którym umieszczony jest skan dowodu osobistego wraz ze zdjęciem. Sprawcą okazał się oskarżony D. Z. popełnione wykroczenie sprawca został ukarany mandatem karnym seria (...) numer (...) w wysokości 500 zł (dalej mandat). Interwencja miała miejsce w godzinach od 17:45 do 18:15.</p>	<p>1. zeznania świadka J. K. (1)</p>	<p>k. 104-104v</p>	
<p>2. zeznania świadka T. Z. (1)</p>	<p>k. 119v-120</p>		
<p>3. kopia mandatu karnego</p>	<p>k. 42, 44</p>		
<p>4. notatnik służbowy funkcjonariusza (...) T. Z.</p>	<p>k. 110-111</p>		
<p>5. notatnik służbowy funkcjonariusza (...) J. K.</p>	<p>k. 112-113v</p>		

<p>3. Wskazany wyżej mandat karny został podpisany przez D. Ł. (1).</p> <p>W toku dochodzenia ustalono, że na terenie P. zamieszkują dwie osoby o personaliach analogicznych, jak oskarżony. Byli to D. Ł. (1) s. A. ur. (...) w P. i D. Ł. (1) s. R. ur. (...) w P. Od mężczyzn tych pobrano próbki pisma ręcznego. Opinia grafologiczna wykluczyła, że osoby te są autorami podpisu pod mandatem.</p>	<p>ekspertyza pisma ręcznego</p>	<p>k. 49-60</p>	
<p>4. Latem 2020 r. oskarżony otrzymał pismo z Urzędu S. w O. informujące, że nie opłacił mandatu seria (...) numer (...) w kwocie 500 zł.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego pismo z Urzędu S.</p>	<p>k. 76 k. 7</p>	
<p>5. W dniu 4 lipca 2020 r. D. Ł. (1) w Komendzie (...) (...) w P. złożył zawiadomienie zeznając, że nie złożył podpisu pod tym mandatem karnym, a inna osoba, która podszyła się pod niego, wykorzystując jego dane osobowe złożyła na mandacie podpis imieniem i nazwiskiem zawiadamiającego. Przed złożeniem zawiadomienia został pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i za złożenie zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie</p>	<p>protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie</p>	<p>k. 3-4</p>	

<p>6. W dniu 31 lipca 2020 r. D. Ł. (1) na Komendzie (...) (...) w P. składał zeznania jako świadek. Został pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i za złożenie zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie. Zeznając stwierdził, że nie dokonał kradzieży w sklepie (...), nie przyjął wówczas żadnego mandatu i nie złożył na nim podpisu. . Na skutek zawiadomienia oskarżonego i jego zeznań w dniu 31 lipca 2020 r. wszczęto dochodzenie w sprawie o podrobienie jego podpisu pod mandatem przyjmując kwalifikację prawną z art. 270 § 1 kk.</p>	<p>protokół przesłuchania świadka D. Ł.,</p>	<p>k. 14 k. 15</p>	
<p>7. Dochodzenie w sprawie podejrzenia podrobienia podpisu (...) na mandacie karnym seria (...) numer (...) zostało umorzone postanowieniem z dnia 23 grudnia 2020 roku.</p>		<p>k. 65</p>	
<p>8. D. Ł. (1) nie był dotychczas karany.</p>	<p>Karta karna</p>	<p>k.72</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

1	D. Ł. (1)	<p>W okresie od 4 lipca 2020 r. do 31 lipca 2020 r. działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i za złożenie zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie w P. w K. (...) w P. najpierw w dniu 4 lipca 2020 r. zawiadomił o niepopelnionym przestępstwie podrobienia jego podpisu pod mandatem karnym wystawionym przez funkcjonariusza Komendy (...) (...) w P. 22 marca 2020 r. seria (...) numer (...), zeznając także nieprawdę, że nie złożył podpisu pod tym mandatem, podczas gdy sam złożył pod nim własnoręczny podpis, a następnie 31 lipca 2020 r. zeznał nieprawdę twierdząc, że 22 marca 2020 r. nie był w sklepie (...) w P. przy ul. (...), nie został ukarany mandatem karnym seria (...) numer (...) i nie złożył na nim podpisu, podczas gdy przebywał wówczas w w/ w sklepie, został ukarany opisanym mandatem i złożył pod nim podpis to jest wyczerpującego dyspozycję art. 238 kk i art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 § 1 kk.</p>	
---	-----------	---	--

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 22 marca 2020 r. D. Ł. (1) nie przebywał w sklepie (...) w P. przy ul. (...), nie dokonał kradzieży dwóch zgrzewek piwa i nie został ukarany mandatem karnym seria (...) numer (...), na którym nie złożył własnoręcznie podpisu. W godzinach popołudniowych przebywał w domu razem z żoną. Tego dnia spotkał się z bratem B. Ł. i razem odwiedzili starszego brata w szpitalu.	1. wyjaśnienia oskarżonego	k. 76	
2. zeznania świadka K. Ł. (1)	k.120-120v		
3. zeznania świadka B. Ł.	k.121		
4. Informacja ze szpitala (...) w B.	k. 114		
2. Podpis na mandacie karnym seria (...) numer (...) nie został złożony przez D. Ł. (1).	1. wyjaśnienia oskarżonego	k. 76	
2. ekspertyza pisma ręcznego	k.49-60		
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania świadka M. Z. (1)	<p>Zeznania świadka są dla sądu w całości wiarygodne. Dla oskarżonego są w zasadzie neutralne, w tym znaczeniu, że ani go nie obciążają, ani nie dowodzą jego niewinności. Świadek wskazała, że mężczyzna, dokonujący kradzieży piwa w sklepie (...), w którym tego dnia pracowała, odpowiada wiekiem wzrostem i posturą oskarżonemu, choć zaznaczyła, że nie jest w stanie wskazać czy to był oskarżony, bowiem sprawca miał na głowie kaptur, a twarz zasłoniętą maseczką. Utrudniło to zapamiętanie wyglądu twarzy sprawcy. Świadek zeznał, że nie uczestniczył w dalszych czynnościach z udziałem zatrzymanego przeprowadzanych przez umundurowanych Policjantów – T. Z. (1) i J. K. (1), którzy legitymowali oskarżonego. Nie miał więc sposobności przyjrzenia się fizjonomii osoby zatrzymanego, zapamiętania jej i porównania z wizerunkiem D. Ł. (1). M. Z. (1) powiedziała, że osoba, która ukradła piwo wydawała się jej trochę „tęższa” niż oskarżony, jednak nie można zapominać, że sytuacja ta miała miejsce 22 marca 2020 r.</p>	

		<p>w okresie zimowym, sprawca miał założoną kurtkę zimową, która zmienia obrys sylwetki, mogąc dawać złudzenie innych gabarytów osoby. Na rozprawie świadek oglądał oskarżonego w innej garderobie, bez kaptura i zimowej odzieży, naturalnym jest, że oskarżony mógł wydawać się szczuplejszy, niż mężczyzna zatrzymany przez Policję. Nie może to być argument za uznaniem, że pod sklepem zatrzymano inną, niż oskarżony osobę, zwłaszcza, że Policjanci legitymowali ją i nie mieli wątpliwości, że osoba, która podawała się za oskarżonego to właśnie on, a podpis pod wystawionym wówczas mandatem należy ewidentnie do oskarżonego. Świadek M. Z. (2) jest oskarżonego jest osobą obcą i nie ma żadnego interesu, w tym, by odtwarzać fakty niezgodnie z rzeczywistością.</p>	
1.1.2	zeznania świadka J. K. (1)	<p>Zeznania są wiarygodne. Choć funkcjonariusz nie pamiętał szczegółów interwencji, w tym wyglądu sprawcy kradzieży, co zrozumiałe z uwagi na ich liczbę i czas, który upłynął od czynności z udziałem D. Ł. (1), wskazał, z jakiego urządzenia korzystają policjanci celem potwierdzenia tożsamości</p>	

legitymowanej osoby, podając, że odbywa się to poprzez Rejestr (...) (dalej (...)) w urzędzeniu mobilnym, zawierającym skan dowodu osobistego oraz że sprawdzają dane w policyjnych bazach (...) i (...) Dla potwierdzenia tożsamości osoby nie jest wystraczające podanie samego imienia i nazwiska czy też miejsca zamieszkania, gdyż niezbędna jest data urodzenia, bądź numer PESEL. Wyszukiwanie można zawężyć i filtrować wprowadzając dodatkowe dane jak imię ojca czy miejsce urodzenia. Podanie przez legitymowanego danych osobowych niezgodnych z danymi z bazy (...) skutkuje jego zatrzymaniem, celem ustalenia tożsamości. Skoro zaś takie nie miało miejsca w sprawie oznacza, że podane przez D. Ł. (1) dane i jego rysopis zgadzały się z danymi w bazie (...) i wobec tego funkcjonariusze zakończyli interwencję wystawieniem mandatu karnego. Powyższe pozostaje w zgodzie z doświadczeniem życiowym, że funkcjonariusze nakładający grzywnę w drodze mandatu karnego z należytą starannością ustalają tożsamość tego kogo karzą (patrz na twarz zatrzymanego i w zdjęcie w dowodzie lub terminalu), nie

		nakładają mandatu na osobę, której wizerunek nie odpowiada zdjęciu identyfikacyjnemu, albowiem w przeciwnym wypadku narażaliby się na zarzut przekroczenia uprawnień. Są to podstawowe elementarne zasady legitymowania, które zna każdy funkcjonariusz.
zeznania świadka T. Z. (1)	<p>Zeznania wiarygodne z tych samych przyczyn, co świadka J. K. (1). Dodać należy, że relacje obu świadków mają punkty styczne z opinią biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, której zasadniczy wniosek wskazuje, że podpis pod mandatem karnym, wystawionym przez J. K. (1) i T. Z. (1) za kradzież piwa, przybliżoną wyżej, nakreślił bezapelacyjnie oskarżony D. Ł. (1), a nie żadna inna osoba, która ponoć podszywała się pod niego. Kto to miał być, skąd znał dane personalne oskarżonego, jak to się stało, że potrafił też na zasadzie koincydencji bezbłędnie naśladować charakter pisma ręcznego, akta postępowania nie dają odpowiedzi.</p>	
kopia mandatu karnego	Bez zastrzeżeń co do autentyczności i zgodności z rzeczywistością w zakresie opisywanych faktów.	

<p>notatnik służbowy funkcjonariusza (...) T. Z.</p>	<p>Bez zastrzeżeń co do autentyczności i zgodności z rzeczywistością w zakresie opisywanych faktów. Zapiski w notatniku odzwierciedlają przebieg służby funkcjonariusza dnia 22 marca 2020 r. i podjęte interwencje.</p>		
<p>notatnik służbowy funkcjonariusza (...) J. K.</p>	<p>Bez zastrzeżeń co do autentyczności i zgodności z rzeczywistością w zakresie opisywanych faktów. Zapiski w notatniku odzwierciedlają przebieg służby funkcjonariusza dnia 22 marca 2020 r. i podjęte interwencje.</p>		
<p>1.1.3 1.2.2</p>	<p>ekspertyza pisma ręcznego</p>	<p>Ekspertyza została sporządzona przez specjalistę z dziedziny pisma ręcznego. Sformułowana jest w sposób jasny, pełny i wewnętrznie spójny. Biegła oceniła materiał dostarczony do porównania jako adekwatny pod względem treści i techniki pisarskiej do materiału dowodowego. Ekspertyza odpowiadała na wszystkie zadane pytania, odnosząc się do całego zgromadzonego materiału dowodowego a w swoich wnioskach jest kategoryczna, wskazując D. Ł. (1) o numerze PESEL (...) jako osobę, która nakreśliła podpis na mandacie karnym seria (...) numer (...). Biegła</p>	

po analizie materiału wskazała na konstrukcję złożonego podpisu na mandacie, w szczególności stylu nakreślenia znaków inicjalnych (...) i (...), minuskuła „a” (które ma otwarte górą owale kreślone w kierunku prawoskrętnym), sposobu nakreślenia znaku „ą” z rozbudowaną częścią diakrytyczną. Cechy te wskazują na charakter osobniczy tylko dla pojedynczego wzorca grafokinetycznego. Biegła w opinii wskazuje ponadto szereg innych istotnych cech wspólnych podpisu oskarżonego z podpisem złożonym na mandacie karnym. Wnioski ekspertyzy w sposób, co należy podkreślić, jednoznaczny eliminują pozostałe typowane osoby z grona wykonawców podkreślając ich rażące odrębności graficzne. Biegła, wbrew twierdzeniu obrony sugerującemu, iż ze względu na specyficzne okoliczności podpisywania mandatu (nie jest to robione w biurze, na stole, tylko „na powietrzu” z przyłożenia czy jak napisał obrońca „na policyjnym notesie” – k. 119) mogło dojść do zmiany charakteru pisma, zatracenia szczególnych cech charakteru pisma, niczego takiego nie stwierdziła. Wręcz przeciwnie, jak napisano wyżej, uznała nakreślenia na mandacie za

		<p>pełnoprawny materiał badawczy, nadający się do identyfikacji autora.</p> <p>Opinii biegłego nie podważył również obrońca oskarżonego, który nie przedstawił w tym zakresie żadnych sensownych zarzutów, podpierając się jedynie „argumentem”, że się z nią nie zgadza. To że dla strony postępowania opinia nie jest przekonywująca, albowiem sprzeczna z przyjętą linią obrony, nie jest podstawą dopuszczania opinii uzupełniającej bądź też zupełnie nowej opinii. Strona kwestionująca opinię jest zobowiązana wskazać, na jakie okoliczności, ze względu na wymienione przez nią mankamenty, zachodzi potrzeba dodatkowego przesłuchania biegłego, bądź zasięgnięcia opinii innego biegłego. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2021 r. III KK 410/19, LEX nr 3169211). Obrońca oskarżonego warunkom tym nie sprostął.</p>	
1.1.4	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>pismo z Urzędu S.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego D. Ł. (1) są wiarygodne, kiedy mają punkty styczności z innymi dowodami, które sąd uznał za wiarygodne. Należy dać wiarę oskarżonemu w zakresie otrzymania pisma z Urzędu S. i jego treści.</p> <p>Sam dokument z Urzędu S. również nie budzi</p>	

		wątpliwości Sądu co do autentyczności i zgodności z rzeczywistością w zakresie opisywanych faktów.	
1.1.5	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Wyjaśnienia oskarżonego D. Ł. (1) są wiarygodne, kiedy mają punkty styczności z innymi dowodami, które sąd uznał za wiarygodne. Należy dać wiarę oskarżonemu, gdy relacjonował, że udał się do K. w P. po otrzymaniu wezwania do zapłaty mandatu. Natomiast nie dano wiary słowom oskarżonego, iż był ponoć zdziwiony, a wręcz oburzony wezwaniem do zapłaty grzywny za wykroczenie, którego rzekomo nie popełnił, jak również jego zaprzeczeniem, iż ukarano go mandatem karnym.	
1.1.6	protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie	Został sporządzony w sposób prawidłowy przez upoważniony organ, zaopatrzonej datą i godziną, ze wzmianką o pouczeniu oskarżonego i przez niego podpisany. Oskarżony nie podnosił także zarzutów wobec rzetelności i prawidłowości sporządzenia protokołu. Brak jest zastrzeżeń co do autentyczności i zgodności z rzeczywistością w zakresie opisywanych faktów.	
1.1.7	protokół przesłuchania świadka D. Ł.	Bez zastrzeżeń co do autentyczności i zgodności	

		z rzeczywistością w zakresie opisywanych faktów. Został sporządzony przez upoważniony organ w sposób prawidłowy. Zawiera wzmiankę o pouczeniu D. Ł. (1) o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Oskarżony nie podnosił zarzutów wobec rzetelności i prawidłowości sporządzenia protokołu.	
1.1.8	POSTANOWIENIE	Bez zastrzeżeń co do autentyczności i zgodności z rzeczywistością w zakresie opisywanych faktów.	
1.1.9	Karta karna	Bez zastrzeżeń co do autentyczności i zgodności z rzeczywistością w zakresie opisywanych faktów.	
1.2.1	Informacja ze Szpitala (...) w B.	Informacja wskazuje, że K. Ł. (2) wielokrotnie był hospitalizowany w (...) Szpitalu w B., jednakże w dniu 22 marca 2020 r. taka nie miała miejsca. W tym dniu oskarżony wraz z bratem B. nie mogli odwiedzać K. Ł. (2) w szpitalu, gdyż ten wówczas tam nie przebywał. Dowód ten również nie budzi zastrzeżeń sądu.	
2.2.	<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</i>		

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	<p>Niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w którym wskazywał, że to nie on był sprawcą kradzieży w dniu 22 marca 2020 r. w sklepie (...), albowiem nie było go wówczas w tym sklepie, ponieważ w godzinach popołudniowych przebywał w domu wraz z żoną K. Ł. (1), a możliwe jest także, że przebywał u brata w szpitalu. Niewiarygodne są one również w zakresie, w którym oskarżony podał, iż mandat okazany mu w K. w P. widział po raz pierwszy a widniejący na nim podpis nie został przez niego nakreślony. Wyjaśnienia te stanowią przyjętą przez oskarżonego linię obrony, bez potwierdzenia w innych wiarygodnych i poważnych dowodach.</p> <p>Oskarżony nie był w dniu 22 marca 2020 r. w szpitalu u brata, gdyż ten nie był wówczas hospitalizowany, na co wskazuje informacja nadesłana ze Szpitala (...) w B.. Dowód ten nie był kwestionowany w toku postępowania, sąd wyklucza, żeby dyrekcja jednostki szpitalnej pomyliła się, bądź celowo</p>	

podawała nieprawdę, aby bezprawnie odebrać oskarżonemu alibi. Natomiast informacjom co do „niepobytu” oskarżonego pod sklepem (...) 22 marca 2020 r. na ul. (...) w P. przeczą również zapisy interwencji funkcjonariuszy (...) w ich notatnikach służbowych, a także nakreślony w ich zeznaniach sposób postępowania w przypadku legitymowania osób i potwierdzania ich tożsamości. Również świadek M. Z. (1) opisując sprawcę kradzieży nie wykluczyła kategorycznie oskarżonego wskazując na podobieństwo wzrostu, wieku i postury do sprawcy.

Nie można dać wiary także co do tego, że oskarżony widział okazany mu w K. mandat po raz pierwszy a podpis na nim nakreślony nie należy do niego. To kategorycznie wykluczyła ekspertyza pisma ręcznego przeprowadzona w toku postępowania przygotowawczego, że własnoręcznie składał na nim swój podpis.

I na końcu, choć to najważniejsze, wyjaśnieniom oskarżonego w których nie przyznawał się do sprawstwa przeczy dowód w pełni obiektywny, o charakterze naukowym w postaci opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego. Wnioski opinii są

		<p>kategoryczne wskazując, iż osobą, która nakreśliła podpis pod mandatem karnym jest nie kto inny, jak oskarżony D. Ł. (1). Opinia jest dla sądu dowodem w pełni wiarygodnym. Pisano o tym wyżej, więc należy jedynie przypomnieć, że biegła nie tylko jednoznacznie oświadczyła, że podpis należy do oskarżonego, ale też przekonująco wytłumaczyła dlaczego tak uważa, podała jakie elementy, których znaków graficznych w przypadku których podpisów kreślonych przez D. Ł. (3) jako materiał porównawczy zawierają elementy tożsame, charakterystyczne dla pisma oskarżonego. Opinia jest więc pełna, jasna i logiczna.</p>	
<p>zeznania świadka K. Ł. (1)</p>	<p>Zeznania świadka są niewiarygodne w zakresie dawania oskarżonemu alibi. Świadek, jako żona oskarżonego, a więc osoba której z pewnością nie zależy na ujawnieniu prawdy, a na działaniu ochronnym wobec męża, relacjonowała zdarzenia w wersji korzystnej dla oskarżonego i zgodnie z kierunkiem przyjętej przez niego linii obrony. Nie przedstawia przy tym faktów, lecz jedynie przypuszczenia wskazując sprzecznie najpierw, że nie pamięta co robiła 22 marca 2020 r.,</p>		

by następnie podać, że w tym dniu oskarżony cały dzień był w domu a wraz z oskarżonym zazwyczaj w godzinach 17:40-18:40 szykują dzieci do kąpeli. Nie jest to jednak odtworzenie wydarzeń z tamtego konkretnego dnia, a jedynie przypuszczenie, że tak mogło być, ponieważ przeważnie w tym czasie o danej porze zwykle takie czynności są wykonywane w domu oskarżonego. Świadek podał także, że mógł być to dzień, w którym oskarżony z bratem pojechali do szpitala, a to już zostało wykluczone. Napomknięcie o tej ewentualności jest nie jest przypadkowe, a znamienne, świadcząc o uzgodnieniu z oskarżonym rzekomo wiarygodnych powodów, z jakich „z pewnością” nie było go 22 marca 2020 r. w sklepie (...). Nadto przedstawiona przez świadka rozmowa z oskarżonym na komunikatorze internetowym nie może podważyć dokonanych w sprawie ustaleń. Znacznik czasowy wiadomości wskazywał godzinę 20:16. Interwencja policyjna i wystawienie mandatu, zakończyło się tymczasem 18:15 (tak wynika z zapisów notatnikach służbowych świadków Z. i K.). Odległość pomiędzy sklepem (...) przy ul. (...), a miejscem zamieszkania oskarżonego D. Ł. (1) i

	<p>K. Ł. (1) na ul. (...) wynosi 1,1 km i na pieszo można ją przejść w 14 minut (według map google). Oskarżony mógł więc zostać ukarany mandatem i po tym udać się do swojego domu i dość tam już o 18:30, przebywać tam przez 1h i 46 minut po czym wysłać do żony wiadomość (o ile nie budzi wątpliwości sytuacja wysyłania do siebie wiadomości elektronicznych przez dwie osoby przebywające w jednym mieszkaniu, skoro szybciej byłoby przejść kilka kroków i po prostu spytać się czy dziecko śpi, bądź to sprawdzić wzrokowo).</p>	
zeznania świadka B. Ł.	<p>Zeznania tego świadka są niewiarygodne, nie dowodzą niewinności oskarżonego. Tak jak zeznania żony oskarżonego odzwierciedlają wersję podaną przez stworzoną w wyobraźni oskarżonego, aby uniknąć skazania, daleką od rzeczywistości. Wiadomości wysłane za pomocą komunikatora do oskarżonego nie świadczą o tym, że w chwili kradzieży, wystawienia mandatu oskarżony znajdował się w miejscu zamieszkania i nie przebywał wówczas w sklepie (...). Sam świadek zeznał, że mieszkanie oskarżonego opuścił około 17:00, a więc przed kradzieżą i zatrzymaniem</p>	

	<p>oskarżonego (do kradzieży miało dojść około 17:40, gdyż wtedy zgłoszono interwencję). Oskarżony mógł więc z powodzeniem pożegnać brata na ul. (...), przejść bądź przejechać do sklepu (...) na ul. (...) i ukraść piwo. Ponadto zeznania B. Ł. rozjeżdżają się z oświadczeniami K. Ł. (1). Otóż żona oskarżonego oświadczyła, że pamięta wizytę B. Ł. w jej domu bo była to niedziela i obchodziła imieniny „z piątku” 20 marca 2020 r., dalej - szwagier miał jej podarować kwiaty. Natomiast rzekomy winszujący i darczyńca niczego takiego nie pamiętał, nie odnotował praktycznie w pamięci 22 marca 2020 r. Okazana korespondencja na komunikatorze pomiędzy B. Ł., a oskarżonym nie zawierała żadnych odniesień do uroczystości imieninowych K. Ł. (1).</p>		
	<p>zeznania K. Ł. (2)</p>	<p>Zeznania K. Ł. (2) nie miały znaczenia dla sprawy, albowiem nie wskazał on żadnych istotnych faktów.</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia</p>		

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1	D. Ł. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony D. Ł. (1) dopuścił się występku wyczerpującego dyspozycję art. 238 kk i art. 233 § 1 kk działając w warunkach czynu ciągłego z art. 12 § 1 kk. Oskarżony w celu uniknięcia zapłacenia mandatu (to na pewno), a być może z innych powodów (np. chęci uniknięcia dowiedzenia się przez własną żonę, że kradł alkohol i to przebywając w towarzystwie innej kobiety, co z reguły nie jest akceptowalne w przeciętnych relacjach małżeńskich) najpierw złożył zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono podając nieprawdę co do okoliczności wskazanych w wyroku (wbrew jego słowom oskarżony był wówczas w sklepie (...), ukradł i nałożono na niego mandat za kradzież			

piwa, jednocześnie nie sfalszowano jego podpisu pod mandatem, pod którym sam się własnoręcznie podpisał), a potem tę narrację i wersję kontynuował podczas przesłuchania na (...) w dniu 31 lipca 2020 r. Było to więc jeden z góry założony czyn podzielony na raty zcementowany chęcią wypierania się okoliczności ukarania oskarżonego mandatem, którego nie chciał zapłacić. Przy czym w obu przypadkach przesłuchujący D. policjant pouczył oskarżonego o treści przepisu art. 233 § 1 kk i art. 238 kk. Sąd przyjął kumulatywną kwalifikację prawną czynu z art. 11 § 2 kk, oddającą w pełni materialną treść popełnionego przestępstwa.

Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonemu w akcie oskarżenia przyjmując, inaczej niż prokurator, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa m.in. art. 233 § 1 kk, a nie – jak proponował zarzut aktu oskarżenia - art. 233 § 1a kk. Nie można bowiem przyjąć, że oskarżony zeznawał nieprawdę z obawy przed grożącą mu, bądź osobie mu najbliższej odpowiedzialnością karną (art. 233 § 1a kk), jak to zostało wskazane w

akcie oskarżenia. Fakt, że sprawa dotyczyła niezapłaconego mandatu karnego nie uzasadnia kwalifikacji z art. 233 § 1a kk. Postępowanie mandatowe zostało wobec oskarżonego zakończone z chwilą, gdy ten wyraził zgodę na przyjęcie mandatu kredytowanego i pokwitował jego odbiór kreśląc swój podpis na blankiecie. W tej właśnie chwili mandat kredytowany stał się prawomocny, nie było więc możliwości podejmowania czynności zmierzających do uniknięcia odpowiedzialności, skoro już ją prawomocnie przesądzono. Wszystkie zachowania oskarżonego, a zatem zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono oraz dalsze zeznawanie nieprawdy i następnie składanie fałszywych zeznań nie były podejmowane z obawy przed „odpowiedzialnością karną za wykroczenie”, która nie mogła już przecież grozić oskarżonemu wobec zakończenia postępowania mandatowego, a były motywowane tylko i wyłącznie chęcią uniknięcia uiszczenia grzywny nałożonej tym mandatem. Art. 233 § 1a kk dotyczy sytuacji kiedy sprawca popełni przestępstwo (nie wystarczy tu wykroczenie), toczy się w tej

sprawie postępowanie karne, w każdym razie są prowadzone czynności dowodowe, dochodzi do przesłuchania sprawcy w charakterze świadka, padają pytania o jego sprawstwo w przestępstwie, którego dotyczy kierunkowo postępowanie, a on działając obronnie wobec siebie (ewentualnie osoby najbliższej) kłamie. Taka sytuacja w sprawie nie wystąpiła, co nie ulega żadnej wątpliwości.

Na podstawie art. 233 § 1 k.k. odpowiada ten kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Warunkiem odpowiedzialności jest zarówno obiektywna nieprawdziwość zeznania, a więc jego niezgodność z rzeczywistością, jak i nieprawdziwość subiektywna, a więc świadomość sprawcy istnienia obiektywnej niezgodności z rzeczywistością. Zeznanie ma być złożone przed organem, który jest uprawniony do jego przyjęcia i działając w zakresie swoich uprawnień uprzedził składającego zeznania o odpowiedzialności karnej lub odebraniem przyrzeczenia.

Kompetencja przyjmującego zeznanie stanowi obiektywny warunek przestępności czynu. Ponadto składane zeznanie ma służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy. W orzecznictwie wskazuje się, że dla przypisania sprawcy popełnienia tego przestępstwa niezbędne jest wykazanie umyślności działania bądź zaniechania. Umyślność może w tym wypadku przejawiać się zamiarem bezpośrednim albo wynikowym, zaś minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do tego typu przestępstwa jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych w postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań w formie przewidzianej przez prawo procesowe. Przestępstwo złożenia fałszywych zeznań ma charakter formalny. Do jego istoty nie należy spowodowanie jakiegokolwiek skutku, jest ono dokonane z chwilą złożenia zeznania.

Natomiast w oparciu o art. 238 k.k. odpowiada

ten kto zawiadamia o przestępstwie organ powołany do ścigania wiedząc, że przestępstwa nie popełniono. Jest to przestępstwo umyślne, przy czym motywami jakimi kierował się sprawca nie są istotne.

Niewątpliwie oskarżony został uprzedzony o odpowiedzialności karnej za zawiadomienie organu o niepopełnionym przestępstwie (art. 238 k.k.) lub fałszywe oskarżenie (art. 234 k.k.), jak również odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy (art. 233 § 1 k.k.) co potwierdził własnoręcznym podpisem na protokołach sporządzonych przez funkcjonariusza (...). Policja jest organem uprawnionym do przyjęcia zeznań i w zakresie swoich uprawnień ma obowiązek uprzedzenia składającego zeznanie o odpowiedzialności karnej. Złożone przez oskarżonego zeznanie miały również służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym, uregulowanym przepisami ustawy Kodeks postępowania karnego. Oskarżony zawiadamiając organ o przestępstwie, którego nie popełniono i składając w tym zakresie zeznanie oraz zeznając ponownie w dniu 31 lipca 2020 r. bez wątplenia miał świadomość, że

wskazywane przez niego fakty w postaci niezłożenia podpisu na mandacie oraz nieobecności w dniu popełnienia wykroczenia pod sklepem (...) nie mają odzwierciedlenia w rzeczywistości, co zostało zweryfikowane dowodem z opinii biegłego grafologa i zeznaniami świadków J. K. i T. Z. oraz M. Z..

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie wskazuje, że oskarżony najpierw w dniu 4 lipca 2020 r. zawiadomił o niepopelnionym przestępstwie podrobienia jego podpisu pod mandatem karnym wystawionym przez funkcjonariusza Komendy (...) (...) w P. 22 marca 2020 r. seria (...) numer (...), zeznając także tego dnia nieprawdę, że nie złożył podpisu pod tym mandatem a następnie w dniu 31 lipca 2020 r. przesłuchiwany w charakterze świadka zeznał nieprawdę twierdząc, że 22 marca 2020 r. nie był w sklepie (...) w P. przy ul. (...), nie został ukarany mandatem karnym seria (...) numer (...) i nie złożył na nim podpisu.

Zachowania oskarżonego polegające na zawiadomieniu w dniu 4 lipca 2020 r. o podrobieniu jego podpisu przez inną osobę, które nie miało miejsca, a

w ślad za tym także złożenie zeznania wraz z tym zawiadomieniem oraz następnie złożenie zeznania w charakterze świadka w dniu 31 lipca 2020 r., mających na celu wyłącznie uchylenie się od uiszczenia grzywny nałożonej tym mandatem za popełnione wykroczenie, stanowią czyn ciągły w rozumieniu art. 12 kk, bowiem każde z zachowań objęte było zamiarem sprawcy. Oskarżony podejmując pierwsze zachowanie dotyczące złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, w tym również złożenie zeznań miał wiedzę i plan podjęcia w późniejszym czasie zachowań dotyczących zindywidualizowanych, przynajmniej w ogólnym zarysie, wszystkich zachowań składających się na czyn ciągły, w tym także złożenia fałszywych zeznań w dniu 31 lipca 2020 r. Swoich czynów nie zaniechał po pouczeniu go o odpowiedzialności karnej przez funkcjonariusza (...). Zachowania oskarżonego wyczerpujące jednocześnie znamiona przestępstw z art. 238 kk i art. 233 § 1 kk, były drogą i środkiem prowadzącym do osiągnięcia zamierzonego przez niego celu a nadto zostały podjęte w krótkich odstępach (4 i 31 lipca 2020 r.). Nic

<p>nie stało zatem na przeszkodzie oceniania zachowania oskarżonego przez pryzmat kumulatywnej kwalifikacji z art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., co znalazło odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	3.5. Uniewinnienie		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z</p>			

<i>poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. Ł. (1)	1		<p>Na niekorzyść oskarżonego poczytano, że dwukrotnie złożył fałszywe zeznania i wyczerpał swoim zachowaniem znamiona dwóch przepisów ustawy. Mimo przesłuchania na (...) i pouczenia o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, nie otrzeźwiło to oskarżonego, nie wywołało u niego żadnej refleksji. D. Ł. (1) nie zmienił on swojego zachowania, nie sprostował tego o czym zawiadomił i dalej brnął w kłamstwa ponownie zeznając nieprawdę podczas przesłuchania w dniu 31 lipca 2020 r. Świadczy o dużym natężeniu złej woli ze strony oskarżonego, braku zdolności do korektury swojego zachowania i swego rodzaju bucie i zuchwałości; oskarżony miał czelność dwukrotnie kłamać, mimo że wiedział, podpis pod mandatem, którego autentyczność kwestionował nie należy do niego. Jego zachowanie doprowadziło do prowadzenia postępowania o czyn z art. 270 § 1 kk, zaangażowania „w próżnię” sił funkcjonariuszy (...),</p>

którzy zamiast tropić sprawcę niepopelnionego przestępstwa mogli wykonywać inne pożyteczne czynności; Skarb Państwa poniósł też wydatki związane z weryfikacją fałszywego zawiadomienia. Mało tego na skutek „sygnalizacji” oskarżonego na Policję musieli fatygować się świadkowie nazywający się tak jak samo jak oskarżony, na których D. Ł. (1) rzucił cień podejrzeń, iż to oni mogli stać za rzekomym podrobieniem jego podpisu. Takie wizyty, nie dość, że angażowały czas świadków to jeszcze narażały ich na stres i nieprzyjemności związane z koniecznością tłumaczenia się przed Policją. Na korzyść poczytano oskarżonemu niekaralność za przestępstwa, ustabilizowany tryb życia. Mając na uwadze dyrektywę z art. 11 § 3 kk oraz z art. 57b kk Sąd na podstawie art. 233 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, uznając ją za odpowiednią odpłatę za popełniony czyn, która jednocześnie wdroży oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego.

D. Ł. (1)	2		<p>Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy oraz brak uprzedniego skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności uprawniała sąd do warunkowego zawieszenia jej wykonania i poddania oskarżonego próbie. Kara orzeczona z warunkowym zawieszeniem jest wystarczająca dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazuje, że nie jest on sprawcą zdemoralizowanym, wymagającym resocjalizacji w warunkach izolacji więziennej. Ma rodzinę – wraz z żoną wychowuje trójkę dzieci, pracuje i nie popada w poważne konflikty z prawem (drobna kradzież alkoholu nie należy do poważnych naruszeń porządku prawnego). Przy czym bez znaczenia pozostawał fakt, że oskarżony nie przyznał się on do popełniania zarzucanego mu czynu i nie wyraził skruchy, bowiem jest to realizacja przysługującego mu prawa do obrony.</p> <p>Kara pozbawienia wolności warunkowo zawieszona w ocenie Sądu spowoduje na tyle</p>
-----------	---	--	---

			<p>pożądaną zmianę w zachowaniu oskarżonego, że zrozumie on naganność i szkodliwość społeczną swojego postępowania, będzie przestrzegać porządku prawnego i nie powróci do przestępstwa.</p> <p>Przekonanie Sądu o pozytywnej prognozie kryminologicznej oskarżonego a także nałożony obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby w odstępach 4-miesięcznych uzasadniało ustalenie okresu próby w najkrótszym wymiarze 1 roku.</p>
D. Ł. (1)	3		<p>Warunkowe zawieszenie wykonania kary musi się wiązać z nałożeniem na skazanego pewnych obowiązków. Zgodnie z dyspozycją art. 72 § 1 kpk jest ono obligatoryjne a Sąd ma orzec przynajmniej jeden z obowiązków. Orzeczony obowiązek jako dodatkowa dolegliwość wzmocni oddziaływanie na skazanego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zdaniem Sądu zasadnym jest nałożenie na skazanego obowiązku z art. 72 § 1 pkt 1 kpk w postaci informowania kuratora o przebiegu okresu próby na piśmie co 4 miesiące.</p>
D. Ł. (1)	4		<p>Sąd decydując o skorzystaniu z</p>

dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego grzywnę na podstawie art. 71 § 1 kk, bowiem przepis, na podstawie którego kara została sprawcy wymierzona, nie przewidywał takiej możliwości. Będzie to realna dolegliwość pozwalającą odczuć choć w sferze materialnej naganność poczynań oskarżonego. Powyższe zapobiegnie również przekonaniu, że mimo warunkowego zawieszenia sprawcy omija realnie dolegliwa kara. Wymiar grzywny w przypadku warunkowego zawieszenia nie jest już obecnie limitowany w górnej granicy, co oznacza, że w trybie art. 71 § 1 k.k. można orzec grzywnę w wymiarze od 10 do 540 stawek dziennych. Liczba wymierzonych stawek dziennych winna odpowiadać wadze czynu i biorąc to pod uwagę Sąd wymierzył oskarżonemu grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych. Ustalając stawkę dzienną, sąd wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Adekwatną jest zatem jej ustalenie w wysokości blisko dolnej granicy w kwocie 30 zł.

<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>7.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>7. KOszty procesu</p>			
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>		
<p>5</p>	<p>O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 kpk. Na kwotę zasądzoną od oskarżonego składają się koszty poniesione w postępowaniu przygotowawczym, w tym opinia biegłego – 712,58 zł, informacja z krajowego rejestru karnego - 30 zł i ryczał za doręczenia 20 zł oraz koszty poniesione w postępowaniu sądowym</p>		

w postaci ryczałtu za doręczenia - 20 zł.

Ten sam przepis stanowił podstawę do wymierzenia opłaty. Jej wysokość określa art. 2 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) stanowiąc, że skazany w pierwszej instancji obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 180 zł w razie skazania na karę pozbawienia wolności do 1 roku. Natomiast wysokość opłaty w razie orzeczenia grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk reguluje art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zgodnie z którym skazany w pierwszej instancji obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10 % od kwoty wymierzonej mu grzywny, nie mniej jednak niż 30 zł (1.500 x 10% = 150 zł).

6. 1Podpis